

Ook in Mali waren de katholieken een kleine minderheid. Truus hield zich wederom bezig met catechese, communievoorbereiding, alfabetisering en hygiënelessen voor de vrouwen. Na zo'n 5 jaar in Sikasso te hebben gewerkt, keerde ze in '99 definitief terug naar Nederland. De overgang was groot, maar ze maakte zich al snel weer nuttig als vrijwilligster op de basisschool in Boxtel waar ze anderstalige kinderen Nederlands leerde.

Na enige tijd in de Molenwiek te hebben gewoond, verhuisde Truus in 2009 naar Eindhoven, waar ze jarenlang heel prettig heeft gewoond samen met haar medezusters en de Zusters van Liefde van Gent. In 2020 kreeg ze de kans om samen met nog 5 andere zusters naar het Wereldhuis te komen, waar ze een actieve en inspirerende bijdrage leverde aan het gemeenschapsleven. Truus voelde zich zeer dankbaar dat de Heer haar had gezien en geroepen en gezonden heeft. Dit was dan ook de titel van haar onlangs voltooide levensboek. Zij voelde zich tot op het laatste moment missionaris.

Dank voor uw medeleven en gebed.

www.wittezusters.nl



In liefdevolle herinnering aan

Zuster Truus Bos

Geertrudis Gratiana

☆ Wognum, 14 februari 1935

Professie, 15 augustus 1959 in Esch

† Boxtel, 24 juli 2023

*Lid van de Congregatie van Missiezusters
van Onze Lieve Vrouw van Afrika*

Truus is geboren in Noord-Holland in een gezin met 8 kinderen. Haar ouders stierven jong. De kinderen werden verdeeld over de familie. Truus kwam bij een kinderloze oom en tante terecht, waar ze zich niet echt thuis voelde. Na de lagere school ging ze naar de huishoudschool. Ze wilde graag onderwijzeres of ziekenverzorgster worden, maar ging in plaats daarvan bij twee kinderrijke gezinnen werken. Op een gegeven moment las ze een stripboek over Pater Damiaan die met melaatsen werkte, dit inspireerde haar om missionaris in Afrika te worden. Ondanks haar zwakke gezondheid werd ze tot haar grote vreugde in 1957 aangenomen bij de Witte Zusters in Maarn.

Na haar vormingsjaren in Esch en Algerije, werd Truus (toen nog Zuster Hubertine geheten) in 1960 benoemd voor Burkina Faso. Eindelijk werd haar verlangen vervuld. Burkina was net onafhankelijk geworden. Na het leren van de lokale taal, het Morée, ging Truus naar de internationale gemeenschap van Koupéla waar de zusters een weefcentrum hadden voor jonge meisjes.

Dit breidde zich uit met steeds meer onderricht en zelfvoorzienende activiteiten, zoals kippenfarming. Het was hard werken gedurende die 12 jaar.

Na enige tijd in Nederland, werd Truus in 1974 benoemd voor Bam, waar ze Mossi-meisjes huishoud- onderwijs gaf en opleidde tot religieus in hun eigen zelfstandige Congregatie Soeurs de Notre Dame du Lac Bam, die vanaf 1967 bestond. Na 7 jaar Bam, werd Truus gevraagd om in een nieuwe wijk in Ouagadougou pastoraal werk te gaan doen, temidden van de moslimbevolking. De parochie wilde er een christelijke gemeenschap vormen met catechese voor de kinderen en alfabetisering voor de ongeletterden. Ook hield ze zich bezig met gezondheidsvoorlichting en naailessen. Het was niet eenvoudig, er was gebrek aan vanalles en de gemeenschap was erg klein. Ze was dan ook blij dat ze in 1984 naar Nasso, vlakbij Bobo Dioulasso in het westen van Burkina, kon gaan.

Hier kreeg Truus als pastoraal werkster, samen met een andere zuster, een enorm grote parochie toegewezen, waar veel Mossi-migranten woonden. Desondanks moest ze een nieuwe taal leren, het Jula. In haar Deux Chevaux trok ze van dorp naar dorp voor huisbezoeken en om zowel catecheseles als alfabetisering te geven. Een hele mooie tijd. Helaas brak ze door een val in 1989 haar beide polsen en moest ze langdurig revalideren, eerst in Burkina en later in Nederland, net toen haar zus Clara haar zou komen bezoeken in Afrika. Ze kon hierdoor helaas niet meer in de binnenlanden werken. Dus werd Truus benoemd voor Sikasso in Mali, maar ze moest eerst het Bambara leren.